

Verbroedering

2 Timotheüs 1 vanaf vers 4.

Wanneer ik aan uw tranen denk, verlang ik er vurig naar u te zien, om met blijdschap vervuld te worden. Daarbij herinner ik mij het ongeveinsde geloof dat in u is *en* dat eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Loïs en in uw moeder Eunice. En ik ben *ervan* overtuigd dat het ook in u *woont*.

Paulus spreekt hier tegen Timotheüs en doet dat met veel affectie. Dat betekent dat hij dat doet met veel genegenheid, met veel onderlinge liefde. De ontmoeting met elkaar en daardoor met blijdschap vervuld te worden. De omgang van twee christenen met elkaar. Deze vorm van genegenheid komen we ook tegen in families, in relaties en in de kerk....? Dat laatste is de vraag. Het lijkt er vaak op dat we onderweg vanaf Handelingen 2 iets kwijt geraakt zijn, iets zijn gaan missen.

Ook Jezus beschouwde degenen die geloofden in zijn evangelie boodschap en de wil van Zijn Vader deden als zijn moeder en broers, zijn familie, zijn echte familie (Matth, 12). Hij toonde grote bewogenheid en genegenheid voor hen.

Dit horen en voelen we ook terug in dit emotionele begin van de brief van Paulus aan Timotheüs en de gemeente van Efeze. Hij verlangt er naar bij hen te zijn en met hen blij te zijn, alles met hen te delen en deelgenoot te worden van dat wat bij hen leefde.

Als christelijke gemeente zijn we één in het lichaam van Christus, daarin zijn we met elkaar verbonden, aan elkaar gesmeed. Daarin zijn we één familie. Deze band als leden van de christelijke gemeente moet hechter zijn dan welke band ook. Het voorbeeld kunnen we zien in de eerste gemeente van Handelingen 2. Wat een geloof met elkaar, wat een zorg voor elkaar. Niet gebonden in kerkgemeenschappen maar verbonden in Jezus de Christus. Verbondenheid met elkaar in het meest belangrijke in ons leven, het geloof, de liefde tot God, de liefde tot Jezus. Dat moet boven alles staan in ons leven. Zo zag Paulus dat ook in het leven van Timotheüs, oma Loïs en moeder Eunice, een leven in het teken van een echt geloof.

Mag ik vragen hoe dat met ons is. Er komen steeds meer zaken op ons af die ons ook vragen om bezinning op dit onderwerp. Denk aan PGM 3.0, kerk van de toekomst, gemeenschappelijkheid van gebouwen, verdere samenwerking wijkgemeenten enz. Ook hierin wordt van ons gevraagd één te zijn als lichaam van Christus, om rekening te houden met elkaar om met elkaar vorm te geven aan dat wat er boven aan onze PKN-site staat: 'leef, geef, geloof, heb lief'. Het geloof centraal hierin, het andere moet daaruit volgen. Broederschap, in de maatschappij om ons heen zien we het juist veel, interesse voor elkaar in dezelfde fanclub van voetballers, popsterren enz. Maar hoe staat het met dergelijke broederschap in de christelijke gemeente? Is de liefde voor God werkelijk nummer 1 in ons leven? Alleen dan zullen we oog krijgen voor onze medemens in de gemeente. Dan wordt onderlinge strijd een zoektocht naar onderlinge verbondenheid. Dan is er ruimte voor verschil maar vormen al die verschillende ledematen het wonderlijk mooie lichaam van Christus. Paulus gaat verder met: 'Ik ben er van overtuigd dat het ook in u woont'. God geve dat dit ook voor ons als Protestantse Kerk Maassluis zo is.

Gerrit van den Dool